

Vechiul meu corăbier

Aurora Cristea

În drumul meu de zi cu zi pe-o stradă mică-n cartier
Vedeam mereu pe scaun stând un vechi corăbier
El mă privea ades vrăjit, îmi urmărea mișcarea
Și își rotea zâmbind subtil cu mâna mustăcioara.

-Frumoasă doamnă care treci cu pas ușor și grațios
Multe femei eu am văzut și sunt pretențios.
Nu vreau nimic, decât să-ți spun că ești o mică stea
La care trupul meu flămând cu patos te poftea

Încă din vremuri vechi, apuse, și până în prezent
Te urmăresc cu dor nebun și-mi ești medicament
În ale mele boli trupești balsam și doctorie
Și în culise sufletești mică butaforie.

Era drăguț acel bărbat venit parcă din alte timpuri
Cu mustăcioara sa întoarsă ca-n vechile răstimpuri
Îmi era drag și-l mângâiam pe creștet când treceam
Îl zăpăcea prezența mea și asta o știam.

Îi aruncam ocheade lungi și-l provocam intenționat
Deși nu m-atrăgea de fel ca un bărbat adevărat.
Dar într-o zi trecând prin port și căutându-l cu privirea
Un scaun gol m-a-ntâmpinat, mi-a-ncetinit pornirea.

Și am aflat cu întristare că vechiul meu navigator
Spre alte maluri a plecat să fie spectator.
De-atunci în fiecare zi când trec și marea o privesc
Cu drag și cu emoție în suflet de el îmi amintesc.